

CRONICA SPORTIVA

Pentru parlamentarii noștri

Despre sport și educația fizică s'o fi vorbind azi în România în multe locuri unde erii cu siguranță nici pomeneală nu era de așa ceva; dar într-un loc sunt convins că cuvintele „sport” și „educația fizică” nu sunt pronunțate niciodată și acolo este Parlamentul. De asta le arde parlamentariilor noștri.

Pentru a le dovedi însă ce greșiți sunt în felul lor de a gândi, voi arăta un singur exemplu pe care ni-l oferă de rândul acesta un parlamentar englez, suedez, ori american — sportiv prin excelență — dar chiar niște oameni cari au depășit tinerețea și cari nu au o tradiție în urma lor, și anume senzorii francezi.

Acosta au găsit o cale — dar fiind importanța problemei fizicii fizice a noilor generații — să formeze un „grup al educației fizice” care numără, sub președinția d-ului René Besnard, fost subsecretar de Stat al aeronauticii, 73 membri din 300 câți compun „maturul corp”. Dar ce este mai semnificativ, e că dintre senatorii francezi, 24 sunt membri ai sfetului de scrimă instalat în Palatul Luxemburg (Senatul) probând astfel că ei se gândesc și la sănătatea lor trupească.

Dacă am cere acum și lista parlamentariilor noștri — deputați și senatori — nu știu dacă am putea înscrie 12 nume de sportivi, și dacă ar fi vorba de preceptori ai marelui Besnard, fost subsecretar de Stat al aeronauticii, 73 membri fizici, nu cred să ajungem nici la jumătate de duzină.

Clădit lucru, cu atât mai clădit cu cât există Parlamentul în România, parlamentarii, noștri au dat nu odată numai impresia că sunt vijelieși și plini de nervi.

D. C.

Știri sportive diverse

Sportul a prins atât de mult, de el se leagă atâtea interese diverse, în cât nevoia unui ziar sportiv simțindu-se tot mai mult, compania de navigațiune „Comard Line” a hotărât să înceapă pe 10 Februarie va edita un ziar pe transatlanticele sale care face serviciul în Anglia și Statele-Unite.

Acest ziar sportiv va cuprinde și știrile Burselor transmise zilnic tot prin telegrafia fără fir.

„Comard Line” va edita sus-zisul ziar cu ajutorul consorțiului „Associated Newspapers Ltd” (Daily Mail, Evening News și Weekly Dispatch).

Statistica

Ziarul parizian „L'Auto” (18-17) publică o serie de cifre extreme de interesante bazate pe date oficiale și privitoare la numărul celor care practică sportul în Franța fără — bine înțeles — ca acei nescrisi în vre-o societate afiliată să fie socotiți.

Credem interesant a arăta progresiunea obținută în timp de doi ani:

	1921	1922
Football asociație	250.000	110.000
Football rugby	100.000	35.000
Cursa pedestre	80.000	50.000
Inotători	79.700	42.542
Tennis	12.000	8.000
Hockey	1.500	800
	623.200	247.042

Progresiunea este remarcabilă și tabloul arătat ar fi fost și mai impunător dacă s'ar fi adăugat și numărul acelor care practică scrima, biliardul, călăria, vâsătul, atletismul, golful, polo, basquet, biliardul, etc.

O statistică pentru România? Greu de înfăptuit așa ceva până când nu vom fi într-adevăr organizați, atât la centru (F. S. S. R.) cât și în diversele regiuni sportive din țară.

Pe terenul de experiență de la Valenciennes (Franța) între 6 Noembrie 1922 și 15 Ianuarie s'au făcut circa 30 încercări cu helioplanul Oehmichen reușindu-se la înălțimi care variu între 1-3 metri a rămâne în aer 2 minute 37 secunde.

Japonezii vor participa anul acesta la competițiunea „Cupa Davis” (Statele-Unite). Echipa japoneză va fi condusă de către faimosul jucător Ichya Kumagata cu ajutorul lui Kashio.

Camponul francez de patinaj, Quaglia, a stabilit la Chamonia (18-1) un nou record al Franței: 5000 m. în 9 m. 25 sec. și 4 zecimi (vechitul record era deținut de V. Bjork).

Faimosul concurs pentru automobile (viteză) de la Indianapolis, care va avea loc anul acesta la 30 Mai, se anunță cu un mare succes: până acum sunt înscrise 22 automobile egite din următoarele fabrici: Frontenac, Packard, Miller, Durant, Bugatti și Mercedes.

Statele-Unite, Anglia, Italia, Elveția, Spania, Olanda, Suedia, Norvegia, Finlanda, Germania de sigur și ea, și-au început, nu spun ziarul „L'Auto”, antrenamentul olimpic, doar Franța nu din lipsă de fonduri sau mai bine zis fiindcă cele 7 milioane franci votate pentru această prestigioasă (6 de către Parlament și 1 de către Consiliul Municipal Parisian) nu au fost încă remise ent de drept.

Possibil, dar dacă putem consola într-o câteva marelui cotidian sportiv francez, îi vom aminti că nici noi nu am început încă antrenamentul și că F. S. S. R. nu a primit încă de nișterii încă nici măcar o încredințată asigurare de sprijin bănesc.

Atletism

Jean Vermeulen, într-o „formă” remarcabilă, a câștigat o nouă competițiune pe zăua de 21 Ianuarie și anume „Challenge Aycaquer”.

Boxă

Camponul Spaniei „poids lourds” Tesidor a învins la Paris (17-1) pe Depaus campionul Belgiei, la a 5-a repriză din cele 15 prevăzute.

„Match”-ul, spun ziarele, a fost puțin interesant.

Ciclism

Competițiunea „Poule Internationale de Vitesse” (6 reprize a câte 2 concurenți) care a avut loc (21-1) la Paris pe Velodromul de la Lancy, a fost câștigată de francezul Paulatin (3 p.) urmat de americanul W. Spencer (4 p.) de elvețianul Kaufmann (5 p.) și francezul Sergent (6 p.)

Foot-ball Asociație

Echipa reprezentativă a Elveției a învins (21 Ianuarie) cu 2-0 echipa reprezentativă a Austriei, la Geneva. Au asistat peste 10.000 spectatori, cu toate că erau frig din cauza zăpezii căzute în prezidia „match”-ului.

Criticii spun că austriecii au jucat cu precizie, dar fără viteză și fără convingere. Elvețienii au arătat multă ardore și o perfectă armonie.

Echipa selecționată a Spaniei a suferit o grea înfrângere (4-1) din partea echipei selecționată spaniole a regiunii Guipuzcoana.

„Match”-ul a avut loc pe terenul acestuia din urmă.

Foot-ball Rugby

Echipa „probables” a fost învinsă de echipa „reste” (9-8) cu ocazia „match”-ului în vederea formării echipei reprezentative a Tărei Gallor.

Echipa reprezentativă a Franței a fost învinsă (20 Ianuarie) la Edinburg (10-3) de către echipa reprezentativă a Scoției.

Rezultatele din trecut au fost mult mai bune, deși de fiecare dată Franța fusese învinsă: 1920 (5-0), 1921 (3-0), iar în 1922 egalitate (3-3).

Contrar așteptărilor multora, echipa Tărei Gallor a fost învinsă la Twickenham de către echipa Englețerei (7-3 pe ziua de 20 Ianuarie). Anul trecut, galezii învinseseră pe terenul lor, la Cardiff.

Spectatorii erau peste 40.000 la număr. Terenul a fost excelent, dar timpul trișuros și un vânt puternic, au zădărnicit multe lovituri ori arcuri.

Lawn-Tennis

Camponatul internațional de la Cannes (Côte d'Azur) s'a terminat cu un deșăvârșit succes.

Simplu domni: 1) Leighton Crawford, 2) Gerbaud, etc.

Simplu doamne: 1) Miss Ryan, 2) D-na Satherwalte, etc.

Dubl-domni: 1) Aschliman-Fisher.

Dubl-măi: 1) D-ra S. Lenglen-Fisher.

Dubl-doamne: 1) D-ra S. Lenglen-Miss Ryan.

Scrimă

Competițiunea de spadă denumită „Challenge Bourgogne” care a avut loc la 21 Ianuarie la Dijon (Franța) și intrunea în semi-finale echipele reputate „Baudry”, „Bouché”, „Corcle d'Épée de Dijon” și „Société d'Éscrime de Genève”, a reușit finalmente acestor din urmă numiri, care a învins în finală echipa „Bouché” (Paris) cu 2-1 și numai după ce făcuseră egalitate de puncte.

Cum echipa elvețiană învinsese și anul trecut, ea devine proprietara definitivă a „challenge”-ului.

Competițiunea individuală a reușit veteranului Perrod (52 ani) asupra unei puternice coalițiunii de scrimaștii reputeți.

La asaltul de gală, Lucien Gaudin a avut ca adversar pe câmpionul Leffaire.

Olimpiada VIII-a

Concursurile de artă

În un număr din 1922, am arătat pe larg în ce constă ideea concursurilor de artă (muzică, pictură, sculptură, literatură și arhitectură) prevăzute de Comitetul Olimpic Francez, cu ocazia celebrării Olimpiadei VIII-a modernă la Paris (1924).

Comisiunea artelor și relațiilor externe a Comitetului Olimpic Francez, a fost pe atunci astfel compusă: președinte marchizul de Polignac; membri: contele Clary, Albert Bourdariat, Jacques de Saint Pastou, contele Jean de Castellane, Jean Giraudoux, Georges Saisies.

Juriul pentru literatură: președinte, Jean Richepin; juriul pentru arhitectură: președinte, Franz Jourdain; juriul pentru sculptură: președinte, André Michel.

Juriul pentru pictură: președinte, Olivier Sainérra.

Juriul pentru muzică: președinte, Widor. (Din acest juriu face parte și d-l G. Enescu).

Cum deținem regulamentul fiecăreia din ramurile sus numite concurs, stăm la dispoziția celor interesați pentru a le da împlinirile dorite.

Un nou sport „Speed ball”

Cotidianul londonez „The Daily Express”, semnaleză cu multă satisfacție apariția unui nou joc care în părțile lui esențiale reunează trăsăturile cele mai simpatice ale jocurilor Foot-ball Asociație, Rugby și Basket-ball. Noul joc — conceput și pus în aplicare de educatorul fizic al Universității Michigan (Statele Unite) — a fost înfrățit cu multă căldură de o bună parte din tineretul sportiv universitar și școlar de peste ocean.

Jocul are un nume foarte sugestiv: „Speed-ball” (pronunțat spiki-bal), „speed” însemnând viteză. „Speed-ball”-ul pare a fi o sinteză fericită de joc organizat pe 2 echipe; el intrunește în deplină lui desăvârșire, lupta și bogăția de combinații ale Rugby-ului, aerișul și „drilling”-ul Foot-ball-ului asociație, metoda specifică al Basket-ballului de a trece mingea peste cap, precum și interzicerea alergării cu mingea în mâini. Pe de altă parte brutalitatea Rugby-ului, monotonia și lăncetala Foot-ball-ului Asoc. și inerția Basket-ball-ului, sunt cu totul înlăturate.

„Speed-ball” se joacă de 2 echipe de 11 pe un teren de Rugby cu o minge de asociație. Reușirea punctelor se face în chip inferior al pătrunderii mingii (ca în asociație) în partea inferioară a barului coteșat ca trei puncte, b) intrarea mingii prin drop-kick (ca la Rugby) în partea superioară a barului coteșat un singur punct și c) trecerea mingii peste linia de bar se socoteste ca două puncte. Atâta vreme cât mingea se rostogolește pe jos, ea trebuie lovită numai cu piciorul, și poate fi prinsă în mâini numai când e în zbor, și n'a atins pământul.

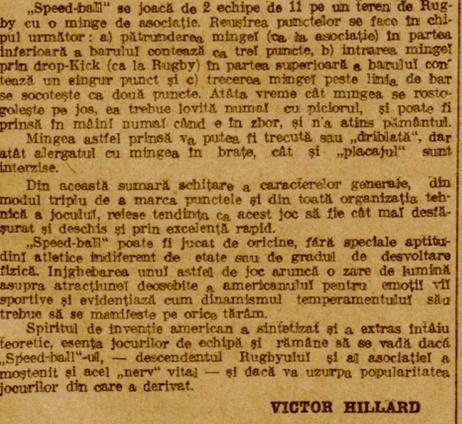
Mingea astfel prinsă va putea fi trecută sau „drăbită”, dar atât alergatul cu mingea în brațe, cât și „placajul” sunt interzise.

Din această sumară schițare a caracterelor generale, din modul tripiu de a marca punctele și din toată organizația tehnică a jocului, reiese tendința ca acest joc să fie cât mai desăvârșit și deschis și prin execuții rapide.

„Speed-ball” poate fi jucat de ordine, fără speciale aptitudini atletice indiferent de etate sau de gradul de dezvoltare fizică. Înghetarea unui astfel de joc aruncă o zară de lumină asupra atracțiunii deosebite a americanului pentru emoții vii sportive și evidențiază cum dinamismul temperamentalului său trebuie să se manifeste pe orice tărâm.

Spiritul de invenție american a sintetizat și a extras înăuntru teoretic, esența jocurilor de echipă și rămâne să se vadă dacă „Speed-ball”-ul — descendentul Rugbyului și al asociației — moștenit și acei „nervi” viși — și deci va urma popularitatea jocurilor din care a derivat.

VICTOR HILLARD

Mișcarea culturală

de EMIL ISAC

Cântări pentru Pasărea Albastră

Versuri de Claudia Millian

Avem puține poete, în comparație cu celelalte literaturi tinere. Cehii, Bulgarii, Sârbii și Ungurii au multe și foarte apreciate poete, în vreme ce la noi literatura cultivată de femei — să n'ie ierte îndrăzneala — are multe cumulații de diletanțism, de care n'a putut scăpa, decât după apariția primei poete mari, care este d-na Maria Cunțanu.

Lirismul edăno, inspirat de un sentimentalism artistic a impresionat de la început. Cu Maria Cunțanu a început lira modernă feminină în literatura noastră și de-atunci, ni s'au impus talente variabile, interesante și prețioase: Sonetele de solidă factură ale d-soarei Ecaterina Puiu, Alice Călugăru, versul ciselat al d-soarei Mia Frolo, dar mai ales poemele curajoase și statornice ale d-nei Millian, ne îndreptățesc, să prevedem o mișcare literară feminină de valoare, care bizuindu-se pe dezvoltarea socială a femeii române, va aduce o nouă notă în literatura noastră: impresionismul fin al femeii, slăpanit de cultul pentru progres și frumosa. Și când spunem aceasta, ne vom opri la noua carte de versuri a Claudiei Millian.

Claudia Millian este o apariție neașteptată în literatura noastră.

Ineztraiță cu mult talent, femeia aceasta este un real aport cultural al presei noastre: mănuitoare dibace a condeiului, și ca profesoare, o eminentă publicistă, care onorează de mulți ani presa noastră cu contribuțiile sale. Autoare de piese de teatru, scrie cu aceeași ușurință nuvelele și studiul estetic.

Cartea ei de versuri, impunătoare dela început, se prezintă într-o haină, care ar face onoare ori cărui șef de școală. Linile atmosferice, biblice și romantice ale pictorului Brătăsanu îmbracă versurile Claudiei Millian în haină neobișnuită: femeia modernă, fără prejudecăți, conștientă de valoarea talentului și intelectului.

„Pânând de năunere, cu bestii ce s'adapă
Și bolta necuprinsă e ochiul tău bizar,
Și vas cu flori de floare ce isvorăsc din apă
Și cântec de lumină și lună la pătrar.

Femei, ce înțesează de nopți turburătoare,
Femei, cu gust de vișu și patimi învechite,
Veni-vo! la lumină, la cântec și la arată,
Veni-vo! să-ți golească beția din orbite.

(Noaptea)

Claudia Millian posedă toate calitățile de-a revoluționara falșă estetică feminină:

„Ca ierburii negre, părul sălbatec și se n'doae,
Imprăștiind arome de vise și uitore —
Ca ierburii sălbatice de vânturi și de ploaie,
Ce mor schidând în aer perversa legănare...

Femei, ce vor-esența eternului parfum,
Femei, ce n'ierburii negre își patinează stăru,
Vor alege spre tine, oprindu-te din drum,
Așa, cum în biserică s'ar năpusti păgânii.

(Parfum)

Nu este vechea parodie, cu dulceșugul și afectatul pesimism al poetelor, este cântecul nou al femeii moderne, care are curajul să cânte toate pasiunile unui sex exploatat cu vitregie de lume.

„Îți place să-ți lași fruntea în palma mea rotundă,
Să-ți netezesc cu deșapă, a gândurilor goamă;
Îmi place când tăcerea cu moartea se confundă
Și vreau să stăm adormi, ușiști ca n'îr'o coacă.

Sufletoa! ca vântul, când iule, când înceată,
Prin degetele mele o simți trecând, amară,
Și văd creștina perversă, cum să-arată,
Când ochiul tău răsfărânge priveliști în țară...

Polenul de lumină la cea dintâi poruncă,
Își scutură belșugul, pe nănderoa domoală,
Și n'are imbrăodată în hainele de mână,
Și proiectează umbra Saton, în ptelea goală.

Simți sângele cum poartă, iubirea prin artere,
Și pulsul cum își bate cadența lui măreț;
Grumozul tău e tare ca aza unei sfere,
Iar mâna mea mângâie universala viață.

In lumea de iocane mă poartă viaținea,
Și vreau s'adorm în spațiu etern și stăpând —
Cu fruntea ta în palmă, să simți creaținea:
Ca Dumnezee, ce-și ține Pământul într'o mână.

(Ioană)

Claudia Millian a scris primele pagini de erotism artistic. Și aici, ce vedea în desemele lui Beardsley, Toulouse-Lautrec ori Bayros... sexualism, și se revoltau de versurile caulice ale lui Oscar Wilde, vor găsi vina poeză, că poeta nu cântă materialitatea în complexul ei, nu se ocupă de micile intimități ale sufletului de mamă, așa cum se obișnușe în romanele germane. Acestea le-a scris versurile de desăvârșită frumusețe:

„In nesfârșita moșie a lui Dumnezee,
Am colțul meu sădit cu gânduri bune,
Insufletește de ploaie și de mână,
Sau încolții de-a soarelui pomana —
Și stăgâră și tare pe ogorul meu,
Las timpului recolta să-și adune!

Pământul meu, ce l'a ngrășat prea darnic,
Gunoitul cald al sfintelor decenii —
Își despoalește-argila lui spre soare,
Și pregătându-și viața viitoare
Își binecuvintează trupul harnic,
In așteptarea trupului venăii...

Pământul meu își macină durerea
Creaținea tăioasă și sfinte;
Și sub porunca ei se frânge'n două,
Ca să ncolțosească în spațiu floare nouă,
Ce-mi va păzi poruncile și vrea
Și-mi va cânta ogorul, tratine.

(Materitate)

Poate numai Jacobsen, Isburi să cânte cu atâta măiestrie iubirea de mamă.

Claudia Millian este artistă. Inspirațiile ei nu sunt simple nici odată. Dar inegalitățile sufletului complicat, nu sunt supărătoare. Slăpanind limba românească cu o perfecțiune ritmică, modelează și schițază analitic: Cât de evocativ și desăvârșit este randa unei copile:

„Cu părul blond în lungi spirale,
Când pe umerii subțiri;
Cu fața albă și mâini pale
Ca nădrății tranșafirii;
Cu ochii verzi, cu mbinii nobileții,
Și ceață spleen-ului englez,
Cu visul cald și poezia
Infanției lui Velasquez.

„In sufletul porfi nevrosă vieții
A celor doi — ce văd în tine;
Perpetuarea tinereții
Și-a fericirilor feline...
Simbolul vremii creatoare
Și-al evangheliceii idei
Le porți în tine, de-opotriva
Cu numele primei femei.

(Portret de copilă)

Este un vag fior al budhismului, de ale cărui efecte poezia n'a scăpat nici sufletul Claudiei Millian. Și e afectare a bizareriei:

„Lăsați-mă cu trupul gol în soare,
Să simt stăruitoarea lui căldură,
Cum își topește raza curgătoare,
Ca fractul copt, ce se topește n' gură.

El îmi preface carnea în aramă
Și-mi vindcă durerea de-a fi tină,
Când fulgii lui, pe solduri, mi-i destramă,
Și-mi cresc pe umeri, frunze de lumină.

(Metamorfoză...)

„Lăsați-mă să es afară n' ploaie,
Vreau să n'șleg și eu nemărginirea...

(Agonie)

„Urmez mișcarea curbei planetare
Indemnul meu purtându-mă spre soare!

(Prăbușire)

Femeia intelectuală stăpânește imboldul poetic. Claudia Millian, cu toate prețioșitățile poetice este tot în fond: femeia delicată, care vede lumea în decouri n' numate, ornată de aur și înfumurată de smirnă. Parfum greu al poeziei Claudiei Millian, irită intelectul: e o n'vroză poetică, pe care o așteaptă de mult nervii noștri. De este și un prețios document de înolășenire a poeziei feminine, în republica literelor române, căci Claudia Millian se prezintă cu o impunătoare maturitate poetică, și — mi se erie observația — cîntându-i volumul, ne lasă impresia că nu am cunoscut numai o poeză mare, ci și o curgetătoare care — asemenea torzo-ului indian — ține într-o mână inimă bărbatului ucis, iar în cealaltă mână: floarea, care-i va pă mormântului.

EMIL ISAC

„Cu părul blond în lungi spirale,
Când pe umerii subțiri;
Cu fața albă și mâini pale
Ca nădrății tranșafirii;
Cu ochii verzi, cu mbinii nobileții,
Și ceață spleen-ului englez,
Cu visul cald și poezia
Infanției lui Velasquez.

„Căți din noi în copilăria noastră n'am fost pasionați de problema mișcării perpetue (perpetuum mobile). Să gășim o mașină care să se învârtăască dela sine neconștient, ani și veacuri de-arândă... Doamna, fericitul descoperitor ar salva omenirea din mizerie, ba s'ar salva întâi pe sine însuși: căci ar deveni miliardar într'o clipă.

S'a demonstrat pe cale matematică cum „perpetuum mobile” e pur și simplu o utopie; totuși și astăzi mi de oameni pe suprafața globului își torturează creierul pentru a găsi mașina fantastică.

Există însă în lume o mișcare perpetuă (după timpul nostru relativ). Scriitorul italian Edmondo de Amicis în cartea sa „Cuore” descrie tabloul impunător al milioaneilor de copii cari se duc la școală. Un copil leșez nu prea voia să meargă și un altul silitor, pare-mi-se, face o întreagă teorie a copiilor cari merg la școală și vede în imaginația lui cum mi și mi de convoiuri de școlari, dela tîncii microcopii din grădina de copii până la studenții bărbăți în pragul doctoratelor, merg pe înfinitatea străzilor globului pământesc la școlile lor. Când copiii Europei abia se școlă dimineața, copiii Asiei au și țesit dela școală, ba în Australia s'a înolțat și școlarii obștiți adorm.

Cilitorii cari au puțină fantezie să mă urmeze pentru a cuprinde cu mintea mișcarea perpetuă a omenirii.

Orice act omenesc se perpetuează până la infinit; fericirea și nenorocirea umană tînde să dureze o vecinie. În fiecare secundă moare un om. E agonia eternă, care ține zi și noaptea, o moarte perpetuă, cuprinzând clipă cu clipă tot pământul.

Totul se petrece cașicum o mașină s'ar învârti fără încetare rulând un film nesfârșit pe pânza lumii. Pînșul nu înolțează o singură clipă, nici răsul.

Fiecare secundă de timp vede un om murind și în fiecare secundă este o înmormântare, în clipa aceasta e lași, în clipa următoare la Budapesta, în altă clipă la Moscova, în alta la Buenos Aires etc.

Munca este eternă.

Când soarele răsare în țara Soarelui-Răsare, milioane de japonezi, cu o inepuisabilă energie în trupul și sufletul lor, se duc la munca grea a câmpului, în fabricii sau mine. În Europa este miezul nopții, lucrătorii obștiți dorm adănc, în vreme ce la New-York soarele de abia apune. Munca de zi înolțează, iar echipele de noaptea muncesc din greu.

E o variație infinită o mișcare uniformă cu o succesiune minunată de o regularitate aproape matematică.

Odihna deasemenea nu înolțează niciodată. Când europenii se trezesc din somn, australienii abia se culcă.

Totul se succede de mi de veacuri, viața și moartea nu lipsesc în cuprinsul lumii nici-o firăamă dintr'o secundă.

În fiecare zecime de secundă mai multe miliarde de pești sunt înghițiți de monștrii oceanelor și soarele omoară clipă cu clipă miliarde de trilioane de bacterii.

În fiecare secundă se nasc miliarde de vieți și altele cad în brațele reci ale morții.

Dacă ne ridicăm cu închipuirea până la Nemărginire, lumea noastră toată nu mai e decât un simplu punct. În ochianele lor, astronomii observă adeseori incendii și caștrătoșe cerești, căci nu e clipă în care să nu se nască sori din țândări de nebuloze și nu e clipă în care să se oprașcă din rostogolirea lor în nemărginul haos sori îmbătrâniți cu convoiurile lor de planete și omeniri.

Și sârmanul astronom adormi, învâluit de gânduri și de frig.

X.

„Cu părul blond în lungi spirale,
Când pe umerii subțiri;
Cu fața albă și mâini pale
Ca nădrății tranșafirii;
Cu ochii verzi, cu mbinii nobileții,
Și ceață spleen-ului englez,
Cu visul cald și poezia
Infanției lui Velasquez.

„Căți din noi în copilăria noastră n'am fost pasionați de problema mișcării perpetue (perpetuum mobile). Să gășim o mașină care să se învârtăască dela sine neconștient, ani și veacuri de-arândă... Doamna, fericitul descoperitor ar salva omenirea din mizerie, ba s'ar salva întâi pe sine însuși: căci ar deveni miliardar într'o clipă.

S'a demonstrat pe cale matematică cum „perpetuum mobile” e pur și simplu o utopie; totuși și astăzi mi de oameni pe suprafața globului își torturează creierul pentru a găsi mașina fantastică.

Există însă în lume o mișcare perpetuă (după timpul nostru relativ). Scriitorul italian Edmondo de Amicis în cartea sa „Cuore” descrie tabloul impunător al milioaneilor de copii cari se duc la școală. Un copil leșez nu prea voia să meargă și un altul silitor, pare-mi-se, face o întreagă teorie a copiilor cari merg la școală și vede în imaginația lui cum mi și mi de convoiuri de școlari, dela tîncii microcopii din grădina de copii până la studenții bărbăți în pragul doctoratelor, merg pe înfinitatea străzilor globului pământesc la școlile lor. Când copiii Europei abia se școlă dimineața, copiii Asiei au și țesit dela școală, ba în Australia s'a înolțat și școlarii obștiți adorm.

Cilitorii cari au puțină fantezie să mă urmeze pentru a cuprinde cu mintea mișcarea perpetuă a omenirii.

Orice act omenesc se perpetuează până la infinit; fericirea și nenorocirea umană tînde să dureze o vecinie. În fiecare secundă moare un om. E agonia eternă, care ține zi și noaptea, o moarte perpetuă, cuprinzând clipă cu clipă tot pământul.

Totul se petrece cașicum o mașină s'ar învârti fără încetare rulând un film nesfârșit pe pânza lumii. Pînșul nu înolțează o singură clipă, nici răsul.

Fiecare secundă de timp vede un om murind și în fiecare secundă este o înmormântare, în clipa aceasta e lași, în clipa următoare la Budapesta, în altă clipă la Moscova, în alta la Buenos Aires etc.

Munca este eternă.

Când soarele răsare în țara Soarelui-Răsare, milioane de japonezi, cu o inepuisabilă energie în trupul și sufletul lor, se duc la munca grea a câmpului, în fabricii sau mine. În Europa este miezul nopții, lucrătorii obștiți dorm adănc, în vreme ce la New-York soarele de abia apune. Munca de zi înolțează, iar echipele de noaptea muncesc din greu.

E o variație infinită o mișcare uniformă cu o succesiune minunată de o regularitate aproape matematică.

Odihna deasemenea nu înolțează niciodată. Când europenii se trezesc din somn, australienii abia se culcă.

Totul se succede de mi de veacuri, viața și moartea nu lipsesc în cuprinsul lumii nici-o firăamă dintr'o secundă.

În fiecare zecime de secundă mai multe miliarde de pești sunt înghițiți de monștrii oceanelor și soarele omoară clipă cu clipă miliarde de trilioane de bacterii.

În fiecare secundă se nasc miliarde de vieți și altele cad în brațele reci ale morții.

Dacă ne ridicăm cu închipuirea până la Nemărginire, lumea noastră toată nu mai e decât un simplu punct. În ochianele lor, astronomii observă adeseori incendii și caștrătoșe cerești, căci nu e clipă în care să nu se nască sori din țândări de nebuloze și nu e clipă în care să se oprașcă din rostogolirea lor în nemărginul haos sori îmbătrâniți cu convoiurile lor de planete și omeniri.

Și sârmanul astronom adormi, învâluit de gânduri și de frig.

X.

„Cu părul blond în lungi spirale,
Când pe umerii subțiri;
Cu fața albă și mâini pale
Ca nădrății tranșafirii;
Cu ochii verzi, cu mbinii nobileții,
Și ceață spleen-ului englez,
Cu visul cald și poezia
Infanției lui Velasquez.

„Căți din noi în copilăria noastră n'am fost pasionați de problema mișcării perpetue (perpetuum mobile). Să gășim o mașină care să se învârtăască dela sine neconștient, ani și veacuri de-arândă... Doamna, fericitul descoperitor ar salva omenirea din mizerie, ba s'ar salva întâi pe sine însuși: căci ar deveni miliardar într'o clipă.

S'a demonstrat pe cale matematică cum „perpetuum mobile” e pur și simplu o utopie; totuși și astăzi mi de oameni pe suprafața globului își torturează creierul pentru a găsi mașina fantastică.

Există însă în lume o mișcare perpetuă (după timpul nostru relativ). Scriitorul italian Edmondo de Amicis în cartea sa „Cuore” descrie tabloul impunător al milioaneilor de copii cari se duc la școală. Un copil leșez nu prea voia să meargă și un altul silitor, pare-mi-se, face o întreagă teorie a copiilor cari merg la școală și vede în imaginația lui cum mi și mi de convoiuri de școlari, dela tîncii microcopii din grădina de copii până la studenții bărbăți în pragul doctoratelor, merg pe înfinitatea străzilor globului pământesc la școlile lor. Când copiii Europei abia se școlă dimineața, copiii Asiei au și țesit dela școală, ba în Australia s'a înolțat și școlarii obștiți adorm.

Cilitorii cari au puțină fantezie să mă urmeze pentru a cuprinde cu mintea mișcarea perpetuă a omenirii.

Orice act omenesc se perpetuează până la infinit; fericirea și nenorocirea umană tînde să dureze o vecinie. În fiecare secundă moare un om. E agonia eternă, care ține zi și noaptea, o moarte perpetuă, cuprinzând clipă cu clipă tot pământul.

Totul se petrece cașicum o mașină s'ar învârti fără încetare rulând un film nesfârșit pe pânza lumii. Pînșul nu înolțează o singură clipă, nici răsul.

Fiecare secundă de timp vede un om murind și în fiecare secundă este o înmormântare, în clipa aceasta e lași, în clipa următoare la Budapesta, în altă clipă la Moscova, în alta la Buenos Aires etc.

Munca este eternă.

Când soarele răsare în țara Soarelui-Răsare, milioane de japonezi, cu o inepuisabilă energie în trupul și sufletul lor, se duc la munca grea a câmpului, în fabricii sau mine. În Europa este miezul nopții, lucrătorii obștiți dorm adănc, în vreme ce la New-York soarele de abia apune. Munca de zi înolțează, iar echipele de noaptea muncesc din greu.

E o variație infinită o mișcare uniformă cu o succesiune minunată de o regularitate aproape matematică.

Odihna deasemenea nu înolțează niciodată. Când europenii se trezesc din somn, australienii abia se culcă.

Totul se succede de mi de veacuri, viața și moartea nu lipsesc în cuprinsul lumii nici-o firăamă dintr'o secundă.

În fiecare zecime de secundă mai multe miliarde de pești sunt înghițiți de monștrii oceanelor și soarele omoară clipă cu clipă miliarde de trilioane de bacterii.

În fiecare secundă se nasc miliarde de vieți și altele cad în brațele reci ale morții.

Dacă ne ridicăm cu închipuirea până la Nemărginire, lumea noastră toată nu mai e decât un simplu punct. În ochianele lor, astronomii observă adeseori incendii și caștrătoșe cerești, căci nu e clipă în care să nu se nască sori din țândări de nebuloze și nu